

Ειρήνην ειλκύσατο τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας καὶ ἐκτῆσατο τὰ πρωτεῖα, ὑποσκελίσασα πάντας. Καὶ δὲν λέγονται ὅσα ὑπέφερον ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς αἰ δυστυχεῖς ὑπηρέτριαι, αἱ πλύντριαι καὶ λοιποὶ οἰκέται! Εἶχε καὶ τὴν χεῖρα αὐθάδη ἡ Εἰρήνη! Οὐδέποτε ἤρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν χωρὶς νὰ ραπίσῃ, νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν πλεξίδα καὶ νὰ τσιμπήσῃ τινά...

Ἄν ἐπήγχινε καμμιὰ νὰ παραπονεθῇ εἰς τὴν κυρίαν, αὕτη τὴν ὑπερήσπιζε μὲν, ἀλλὰ κατόπιν χειρότερα δι' αὐτήν, διότι ἡ Εἰρήνη θὰ τὴν ἐβασάνιζε. Διὰ τοῦτο, καὶ ὑπέμενον σιωπῶσαι.

Καὶ πῶς ἐκόμπαζεν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν τοῦ χωρίου, καὶ τί ἀπῆτει παρ' αὐτῶν· σχεδὸν οὔτε δι' ἀνθρώπους τοὺς ἐθεώρει! Κατ' ἐξοχὴν ἡγάπα νὰ τυραννῇ τὴν πρῶην θαλαμηπόλον. Ἡ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ καθ' ὁδὸν συναντᾷ αὐτήν, τὴν θεωρεῖ μὲ βλέμμα ὑπεροπτικὸν καὶ ὡς νὰ μὴ τὴν βλέπῃ, ἢ τὴν ἀνοιξιν θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν ποταμὸν νὰ ξεπλύνῃ τὰ λευκόπανα, ἢ εἰς τὸ χωράφι νὰ σκορπίσῃ τὴν κόπρον διὰ λίπασμα.

Λυπηρὸν διὰ τὴν πτωχήν, διότι καὶ ἀσθενὴς ἦτο καὶ δὲν ἦτο συνηθισμένη εἰς τὴν βάνασον αὐτὴν ἐργασίαν! Ἐκλαίει συχνὰ καὶ ἐχειροτέρευεν ἡ ὑγεία τῆς. Ἐδοκίμασεν ὁ Νικόλας νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρίαν, ἥτις, οὐδ' ἀκρόασιν δώσασα, ἐξωργίσθη.

— Σιώπησον, τῷ λέγει, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους· ἐνόησα καὶ σὲ καὶ τὴν γυναῖκά σου τί ἀνθρώποι εἴσθε. Ὅταν παιδιὰ μας, εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ, σὰς ἡγάπησαμεν, καὶ σὰς ἐθεωρούσαμεν ὡς τοὺς καλλιτέρους μας ἀνθρώπους, καὶ σεῖς...

Καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπαριθμῇ τὸσαῦτα πταίσματα καὶ ἀδικήματα, τὰ ὅποια καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του οὔτε εἰς τὸν ὕπνον τῶν εἰδὼν ποτε, καὶ τὰ ὅποια εἶχον ἐξέλθει ἐκ τῆς κακούργου κεφαλῆς τῆς Εἰρήνης.

— Σοῦ λέγω λοιπόν, ἐξκολλουθεὶ ἡ κυρία, νὰ εἴσαι εὐχαριστημένος, διότι τὴν ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειάν τῆς, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν τιμωρήσω! Καὶ ἂν τὴν βάζουν νὰ κάμνῃ δουλειαίς, δὲν μοῦ λές, ποῦ τό'δες γραμμένο νὰ τρώγουν οἱ ἀνθρώποι τὸ ψωμί δωρεάν;

Εἶδεν ὁ Νικόλας, ὅτι τὰ παράπονά του πρὸς τὴν κυρίαν οὐδὲν φέρουσιν ἀποτέλεσμα καὶ ἐδοκίμασε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον.

Ἦκουσεν αὐτοῦ ὁ κύριος, ἐπίστευσε καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατόρθωσε, καὶ μόνον:

— Αἱ, καὶ σύ, μὲ συγχίζεις! γιὰ τοὺς δούλους σου ἔμπορεῖς νὰ μὲ στείλῃς καὶ 'ς τὸν τάφο! ἤκουσεν.

Ἐσιώπησεν ὁ κύριος. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Νικόλας, καὶ τοῦ λέγει:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ, αὐτὰ εἶνε δουλειαίς τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας οὔτε αὐτὸς ὁ ἀστυνόμος ἔμπορεῖ νὰ τὰς ἐξομαλύνῃ καὶ θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ μὴν

ἀνακατευθοῦμεν. Μόναίς τοὺς ἐμπλεξάν, μόναις τοὺς ἄς ξεμπλέξουν.

Ὁ Νικόλας ἠσθάνθη τὸ αἶμα νὰ τὸν κυτπᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν!...

Ἐσφίξε τὴν καρδίαν του, ὑπέκλινε καὶ ἐξῆλθεν· ἔκαμε δὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν:

— Πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ προμαζέψω τὴν Εἰρήνην.

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ὑβρίσει αὐτὴν καὶ ἀνθυβρίσθη, τῶρα δὲ ἤρξατο μεγαλοφῶνως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μεμφόμενος καὶ μυκτηρίζων αὐτήν· τοσοῦτον δὲ ἐπετέθη ποτὲ κατ' αὐτῆς, ὥστε ἀπαντες οἱ ὑπηρέται δὲν ἀντεῖχον ἐκ τοῦ γέλωτος. Ἦγαν ἄκτῃσιν ἡ Εἰρήνη, καὶ ἐπορεύθη ἀμέσως πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Γιατὶ σὰς δουλεύω πιστά, κυρά, γυρεύουν νὰ μ' ἐξολοθρεύουν! Γιατὶ σὰς εἶμαι ἔμπιστεμένη, σὰν καθεαυτὸ σκλάβαν πωλημένη, γιὰτὶ μοῦ εἶνε ἀκριβὰ τὰ ἀγαθὰ σας, περισσότερο ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, περισσότερο ἀπὸ τὰ μάτια μου, γιὰ τοῦτο δὲν ἄρῃσω σ' αὐτοὺς τοὺς κλέφταις καὶ τοὺς τεμπέλικους. Καλλίτερα νὰ μὲ στείλετε μαζί μὲ τὰ ζῶα ἢ σ' ἄλλο χωριό, παρὰ νὰ ὑποφέρω ἐδῶ τέτοιαις προσβολαῖς.

Λέγει καὶ τρέχουν τὰ μάτια τῆς.

Ἡ κυρία ἐταράχθη, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ, καὶ ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐξ αἰτίας τοῦ Νικόλα, ἐφορτώθη τοῦ κυρίου! Λοιπόν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς ὁ κύριος, κόκκινος, σκυθρωπός. Μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ διέταξε νὰ καλέσωσι τὸν Νικόλαν.

— Νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέγει, φίλε μου, ἔμαθα γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τέτοια πράγματα, ποῦ καὶ στὴ Σιθῆρία νὰ σὰς στείλῃ κανεὶς, εἶνε ἄλλο! Ἐσυνήθισα μὲ σένα καὶ γιὰ τοῦτο σὰς συγχωρῶ. Ἄν ὅμως ἄλλῃ μιᾷ φορὰ ἀκούσω γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τίποτε, σοῦ τὸ λέγω καὶ νὰ τὸ ξέρῃς, θὰ σὰς στείλω καὶ σὰς καὶ τὸ παιδί σας ἐκεῖ ποῦ ψήνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί! Πρὸς τὸ παρὸν ἐσὺ θὰ μένῃς, ὡς πρῶτα, πλησίον μου. Ἐνθυμοῦ τὴν συμφωνίαν μας· καὶ τῶρα κρημνίσου. Σὰς ἐβαρέθηκα ὅλους.

Τί νὰ κάμῃ ὁ Νικόλας;

Ἀμα ὡς κατεκλίθη ὁ κύριος ἐπορεύθη οὕτως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐπὶ μακρὸν οὔτε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνεσκέφθησαν καὶ ἔκλαυσαν.

Τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ Νικόλας ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ὡς μεθυμένος. Εἶχε τὸ πρόσωπον ὡς τὸ χαρτί, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζοφεροὺς, οὐδὲν καλὸν προδίδοντας, τὰ χεῖλη ὡς τοῦ κακούργου, συνεσφιγμένα. Βαδίζει καὶ κλονίζεται ὡς οἰνοβαρής. Ἐν τούτοις ἄμα ὡς ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἤρξατο καθαρίζων τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του. Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔβαινε πάντοτε σκυθρωπὸς καὶ ὠχρός, οὐχὶ δὲ μόνον ἀστειοτήτά τινα, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἡδυνάτό τις ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στόματός του. Παρετήρησε τοῦτο καὶ ὁ αὐθέντης, ἐπειράθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ν' ἀστείευθῇ μάλιστα, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ ἡ συγκατάθεσις τοῦ κυ-

ρίου κατόρθωσε νὰ φαιδρύνῃ αὐτόν. Πᾶσαν ἐργασίαν ἐξετέλει ἐγκαίρως, ἀκριβῶς καὶ ἀρμοδίως, ἀλλὰ σιωπᾷ ὁ ἀνθρώπος ὡς ἀπολιθωμένος.

Παρετηρήθη ἔκτοτε ὅτι ὁ Νικόλας ἤρχισε νὰ πίνῃ. Καὶ πάντοτε μὲν ἦτο ὠχρός, ἀλλ' ὅταν ἔπινε περισσότερον καθίστατο πελιδνός καὶ ἐφαίνετο κακός, πολὺ κακός, ὡς ἐξηγριωμένος· μάλιστα δὲ δις πρὸς τὸν αὐθέντην του προσηνέχθη ἀναρμόστως. Ἀπεπειράθη νὰ καθικετεύσῃ αὐτόν ἢ σύζυγός του:

— Παράτησέ το, Νίκο μου! λυπήσου ἐμένα καὶ τὴν κόρη μας!...

— Δὲν ἔμπορῶ. λέγει, μὴ μὲ βασανίζῃς, μὴν παρακαλῇς!

Καὶ τὴν ἀτενίζει μὲ τοσοῦτον ἄλγος, ὥστε ἐκείνη ἀποσύρεται ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν καὶ θρηνεῖ, ὡς τὸ ἐγκαταλειμμένον παιδίον.

Ἀπεπειράθη καὶ ὁ κύριος νὰ τὸν νουθετήσῃ — τὸν ἔδειρε δύο φορὰς — εἰς μάτην! Ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ ὁ Νικόλας, ἔφθινε καὶ ἤρξατο βήχων.

Αἰφνης ὁ κύριος ἔσχεν ἀφορμὴν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Πετρούπολιν δι' ὑποθέσεις τινας. Τίνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων του νὰ συμπαράλῃ; Νοεῖται, τὸν Νικόλαον· καὶ ὁ αὐθέντης εἶχεν ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτόν καὶ αὐτὸς δὲ, καίτοι κατέστη μέθυσος, ὅπως δὴ ποτε ἦτο ἀνθρώπος, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, παρουσιάσιμος. Εἰς τὰ ξένα δὲ μέρη ἴσως ἦτο δυνατόν νὰ διορθωθῇ, συστελλόμενος τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ὅταν εἶπον εἰς τὸν Νικόλαν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ Πετρούπολιν, ἦτο μεθυμένος καὶ πελιδνός τὴν ὄψιν, ἀλλ' αἰφνης ἡ μέθη ἐξητμίσθη διὰ μιᾶς καὶ μόνον τὸ πρόσωπόν του κατέστη φρικῶδες, ἐν τούτοις ἠτοιμάσθη καὶ ἀνεχώρησε.

[Ἔπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὁφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Γενομένης τῇ 25 παρελθόντος τῆς ἐκκυδέσεως τοῦ λαχείου τοῦ

BYZANTINOY ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

παρισταμένων τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας κ. Δ. Φανδρίδου, πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἄλλων συνδρομητῶν, ἐξήχθησαν κατὰ σειράν οἱ ἐπόμενοι κερδῆσαντες ἀριθμοί, 106, 2813, 2,912, 282, 3422, 4292, 3221, 1895, 1246, 2484, 2753, 4111.